பேச்சுக் கலையின் பிதாமகன்!

கவிப்பேரரசு
வைரமுத்து

என் ஒவ்வொரு வெளியீட்டு விழாவுக்கும் கலைஞரையே நான் அழைத்தது அவர் முதலமைச்சர் என்ற செங்கோலுக்காக அல்ல. என்றும் தாழாத அவர் எழுதுகோலுக்காக. என் விழாக்களுக்கு அவரை அழைக்கும்போது அவர் முதல்வராக இருந்ததும் இல்லாதிருந்ததும் வெறும் கால வித்தியாசமே தவிர வேறல்ல. 1990 இல் மதுரையில் நடைபெற்ற என் 5 நூல்களின் வெளியீட்டு விழாவுக்கு அவரை நான் அழைத்தபோது 'விழா நாளில் நான் முதலமைச்சராக இருக்க மாட்டேனே' என்றார்.

'நான் தேதி கேட்பது முதலமைச்சரிடம் அல்ல; கலைஞரிடம்' என்றேன். சிறிதாய்ச் சிரித்தார். என் பள்ளி நாட்களில் நானும் ஒரு படைப்பாளியாய் மலர்வதற்கு எனக்கிருந்த முதல் உந்து சக்தி அவர் என்ற நன்றியும் தமிழ் இன மீட்டெடுப்புப் போராளி அவர் என்ற பெருமையும் நிபந்தனையற்ற 30 ஆண்டுகாலப் பாசமும்தாம் நான் அவரைச் சிரமப்படுத்தியதற்கும் அவர் என்னைப் பெருமைப்படுத்தியதற்குமான காரணங்கள்.

கலைஞரின் பேச்சுக்கலை ஆய்வாளர்களின் ஆழ்ந்த கவனத்திற்கு உள்ளாக வேண்டியது.

•அவர் குரலில் கவிந்திருக்கும் கரகரப்பான காந்தம் ஒருநாளில் இருநாளில் உண்டானதல்ல. அரை நூற்றாண்டுக்கும் மேலாகத் தமிழ்நாட்டு மக்களின் காதுகளில் கூட்டுவித்த மின்சாரம் அது.

•ஒரு மேடையில் தான் தயாரித்த தமிழைப் பரிமாறுவதற்கு முன்பாக, சார்ந்திருக்கும் சபையின் மீது கண்ணும் காதும் கவனமும் செலுத்தி உடனடி நகைச்சுவை உற்பத்தி செய்வார்.

•மேடையிலும் முன்வரிசையிலும் அரங்கிலும் அமர்ந்திருக்கும் பெரியவர்கள் - நண்பர்கள் - எத்தனை பேரானாலும் அவர்களை அவர் விளிப்பதற்குச் சலித்ததில்லை.

•தனது ஒவ்வொரு பேச்சுக்கும் அவர் ஓர் உச்சம் தயாரிப்பார். சபை, தளர்ந்த சபையாக இருந்தால் அந்த உச்சத்திலிருந்து தொடங்குவார். ஆர்வம் பொங்கும் சபையாக இருந்தால் அந்த உச்சத்தில் சென்று முடிப்பார்.

•பேச்சைத் தொடங்கிய மூன்றாவது நிமிடத்தில் அவர் மடியில் விழும் மன்றம், அவர் வணக்கம் சொல்லும் வரை தன்னோடு இணக்கமாக இருக்குமாறு பார்த்துக் கொள்வார்.

•தன் கொள்கைக்கும் அனுபவத்திற்கும் அருகில்வரும் மேற்கோள்களை மட்டும் வளைத்துப் பயன்படுத்துவார். சில நேரங்களில் கூட்டு வாக்கியங்கள் முடியாமல் முற்றுப் புள்ளி தேடி அலையும்போது, வாக்கியம் சரியாக முடிக்கப்படுமா என்ற சஞ்சலத்தில் சபையைத் தத்தளிக்க விடுவார். ஆனால் தொடங்கும்போதே மூளையில் முடிந்து வைத்திருந்த எழுவாயை மறக்காமல் சரியான வினைமுடிவு செய்து வியப்பூட்டுவார்.

•'கேள்விகளை நேசிப்பவனே பேச்சாளன்' என்ற இலக்கிய மொழிக்கேற்ப ஏற்கெனவே எழுப்பப்பட்ட கேள்விகளுக்கு விடைவிரிப்பார் அல்லது விரும்பும் விடைகளுக்கேற்ற வினாக்களை அவரே எழுப்பிக் கொள்வார்.

•எந்தப் பேச்சாளனும் தன் பேச்சின் மையப் பகுதியில் தொய்வைச் சந்திப்பான். சபை எங்கு தொய்கிறதோ அங்கு ஒரு நகைச்சுவை தெளித்து சபையை உலுக்கிச் சரிசெய்து மீண்டும் தன் கருத்துக்குப் பக்கத்தில் காதுகளை வசூலித்து வைத்துக் கொள்வார்.

•ஒரு நதியை உயிரோட்டமாக வைத்திருப்பது புதிய தண்ணீர். ஒரு பேச்சாளனை உயிர்ப்பாக வைத்திருப்பது வாசிப்பு. தான் சமகால வாசகன் என்பதற்கு எந்த

மேடையிலும் அவர் தவறாமல் சான்றளித்திருக்கிறார். உற்சாகத்தை விதைத்துக் கொண்டே ஓர் அரங்கில் நுழைவார். இதயங்களை அறுவடை செய்து கொண்டு வெளியேறுவார். மேலைநாடுகளில் பேச்சு என்பது கருத்துக்களை மட்டுமே வெளிப்படுத்தும் ஒரு சொற்கூட்டம். தமிழ்நாட்டு மரபில் பேச்சு என்பது உண்மையை மீறாத நாடகம்.

உணர்ச்சிக்கும் கருத்துக்கும் ஏற்ப எண்வகை மெய்ப்பாடுகளையும் தன் மேனியில் வெளிப்படுத்தும் உடல்மொழி உடையவன் பல்வேறு பாத்திரங்களின் தேவையை ஒருவனாகவே நிறைவு செய்து காட்டுகிறான்.

காட்சிகள் மாறும் திரைப்படத்திற்கு ஒரு மணி நேரம் உட்கார முடியாத மக்களைக் கூட உண்மையும் உணர்ச்சியும் மோகனமொழியும் மிக்க ஒரு பேச்சாளன் நூறு நிமிடங்கள் வரையில் கட்டிப்போட்டு விடுகிறான்.

ஆரவாரமில்லாத ஆனால் அழுத்தமான மெய்ப்பாடுகளால் தன் ஒலிக்கூட்டத்திற்குக் காட்சி வடிவம் கொடுத்துவிடுவார் கலைஞர்.

மேடையில் உணர்ச்சிமயமான சில தருணங்களில் அவர் அழுத பொழுதுகளை அடுத்த நாற்காலியிலிருந்து உற்று நோக்கி உருகியிருக்கிறேன். ஒருவன் செயற்கையாய்ச் சிரிக்க முடியும்; செயற்கையாய் அழ முடியாது.

•மேடைக்கென்று அவர் இலக்கண மொழியையே எடுத்தாளுவார். தேவை கருதி மட்டுமே அரிதாக வட்டார வழக்குக்கு வருவார்.

•தனது பேச்சின் நாளையத் தலைப்புச் செய்தி என்ன என்பதை ஊடகங்களுக்குத் தன் குரலின் அழுத்தத்தால் கோடிட்டுக் காட்டி விடுவார்.

• இலக்கிய மேடையில் அரசியலையும், அரசியல் மேடையில் இலக்கியத்தையும் சொக்கத்தங்கத்தில் செம்புகலக்கும் பொறுப்புள்ள பொற்கொல்லரைப் போல அளவாக ஆனால் அழகாகக் கலப்பார்.

•அவரது சொற்பொழிவுக்குப் பிறகு மறு வாசிப்புக்கு உள்ளாகும் எனது கவிதைகளில் சில புதுப் பொருள் பெற்றுப் பொலிவதை உணர்ந்திருக்கிறேன். மலையில் மழைபெய்து பொங்கிவரும் புதுவெள்ளம் செந்நீராய் ஓடுவதைச் சட்டையும் கால் சட்டையும் நனைய நனையக் கரையோரம் நின்று ரசித்திருக்கிறேன்.

'ஒரு நதியின் விதி' என்ற கவிதையில்,

"மலைக் கிழவி போட்டுத் துப்பிய
தாம்பூலச் சாறுபோல
செஞ்சாந்துக் குழம்பாய்ச்
சிவப்பாய் ஓடியது" என்று எழுதியிருந்தேன்.

'தமிழுக்கு நிறம் உண்டு' வெளியீட்டு விழாவில் இந்தக் கவிதைக்கு நான் எண்ணாத உரை ஒன்று எழுதினார்.

"மலைக்கிழவி போட்டுத் துப்பிய தாம்பூலச் சாறாம் ... ஏன் 'மலைக்கிழவி' என்கிறார்...? 'மலைக்குமரி' என்று ஏன் சொல்லவில்லை தெரியுமா...? மலைக்குமரி தாம்பூலம் மாற்றிக் கொள்வதாக இருக்கும். எவ்வளவு எச்சரிக்கையாகச் சொல்கிறார் பாருங்கள்...." என்று அவர் பேசிய போது இவர், 'மகாப் பொல்லாத ஆள்' என்று மனதுக்குள் சொல்லி மகிழ்ந்து கொண்டேன்.

கலைஞர் எத்தனையோ கவிஞர்களை அடையாளம் காட்டியிருக்கிறார். வளர்த்திருக்கிறார். ஆனால், பலகவிஞர்களோடு அவருக்கு நேர்ந்த அனுபவம் பதிவு செய்யும்படியாக இல்லை. ஆனால் எனக்கு அப்படி எதுவும் நேரவில்லை. ஒரு மெல்லிய ஊடலில் ஒருவாரம் பேசாமலிருந்ததைத் தவிர எனக்கும் அவருக்கும் எந்தக் கசப்பும் இருந்ததில்லை.

காரணம், என் சுதந்திரத்தில் சுயமரியாதையில் அவர் தலையிட்டதில்லை. அவர் உயரம் எவ்வளவு என்று ஏணி வைத்துப் பார்க்க நான் என்றும் முயன்றதில்லை. அதனால்தான் என் தமிழை மனந்திறந்து பாராட்ட அவர் தயங்கியதே இல்லை.

தமிழ்நாட்டில் ஒரு படைப்பாளி இன்னொரு படைப்பாளியை மிச்சமில்லாமல் பாராட்டுவதில்லை. கலைஞரையும் என்னையும் பொறுத்தவரை அந்தப் பழி எங்கள் இருவர் மீதும் இருந்ததில்லை.

"யானை போல் இருந்து - அதன் வால்போல் இளைத்த நதி" என்ற வரியை மேற்கோள் காட்டி 'அபாரமான கற்பனை' என்று பாராட்டியதோடு முடித்துவிடாமல் 'நீங்கள் ஐந்து நிமிடம் கைதட்டலாம்' என்றார்.

அப்படியே அரங்கம் கைதட்டியது. **பாறைபோல் உறுதியான புகழுடையவன் மட்டுமே இப்படிப் பாராட்டுவான். என் எல்லாப் படைப்புகளுமே உயர்ந்தவை என்று சொல்ல மாட்டேன். ஆனால் உயர்ந்த படைப்புகளும் உண்டு என்பேன். அந்த உயரம் மேலும் மேலும் உயரம் பெற்றதற்குக் கலைஞரின் உரைகள் பெருங்காரணம் என்று நான் நம்புகிறேன்.** கர்ப்பிணியின் முதுகுத் தண்டில் சில்லென்ற தண்ணீர் தெளிக்கப்படும் போது அவள் சிலிர்க்கும் சிலிர்ப்பில் உள்ளிருக்கும் குழந்தை உதறிப் புரளுமாமே.... அப்படித்தான் படைப்பாளியின் மீது விழும் பாராட்டு படைப்பை நகர்த்துகிறது.

கலைஞரின் பாராட்டு அப்படி என்னை உந்தி எழவைத்து முந்தி ஓட வைத்திருக்கிறது.

உயிரினும் மேலான மானம் !

மண்ணையிழந்தான், மாளிகையிழந்தான், மாட்டிக் கொண்டான் சிறைச் சாலையில் என்ற நிலையிலும், தவித்த வாய்க்குத் தாகம் தீர்த்திடத் தண்ணீர், தக்க நேரத்தில் சிறையில் தந்திடவில்லை என்பதற்காகத் தனது மானமே போயிற்றென்று செத்துப் போனானே 'சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை' என்ற தமிழன்; எளிதில் உச்சரிக்க முடியாத அந்தப் பெயரை இன்னமும் நினைவில் வைத்துக்கொண்டு அவனைப் போற்றுவதற்குக் காரணம்; தோல்வியினால் அவன் துவண்டுவிட வில்லை என்பதும், மானத்தை உயிரினும் மேலாக மதித்தான் என்பதும்தானே !

- கலைஞர்

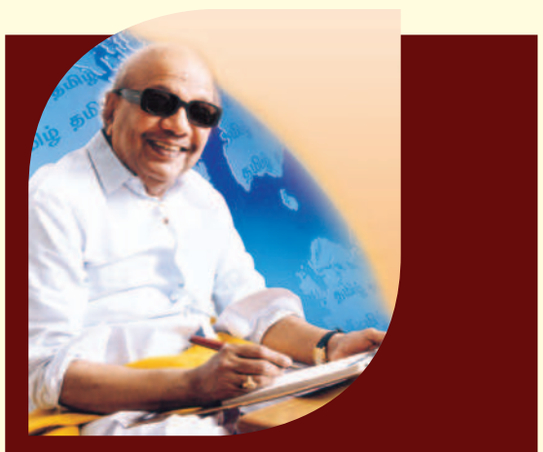

அறிவைப் பறி கொடுப்பதா?

இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழா நடத்த நல்ல நாள், நல்ல நேரம் எது என்று பார்த்துக் கணித்துக் கொடுத்தவர் சாதாரணமானவர் அல்ல. சாத்திரங்களைக் கரைத்துக் குடித்த சகலகலா வல்லவர்.

வசிஷ்டர் அவர் குறித்த நாளில், நாடாளச் செங்கோல் ஏந்த வேண்டிய இராமன்; மரவுரி தரித்து மனையாள் சீதையுடனும், இளையோன் இலக்குவனுடனும் காடேக நேரிட்டதே என்பதை இராமாயண இதிகாசத்தில் படித்த பிறகும், ஆரூடம், சோதிடம், நாள் நட்சத்திரம், சித்த யோகம், அமிர்த யோகம், மரண யோகம் என்று பஞ்சாங்க நம்பிக்கையில் அறிவைப் பறி கொடுத்துவிட்டு அலைகின்ற மானுடர் இருக்கத்தான் செய்கின்றனர்.

- கலைஞர்

குருகுலம்!

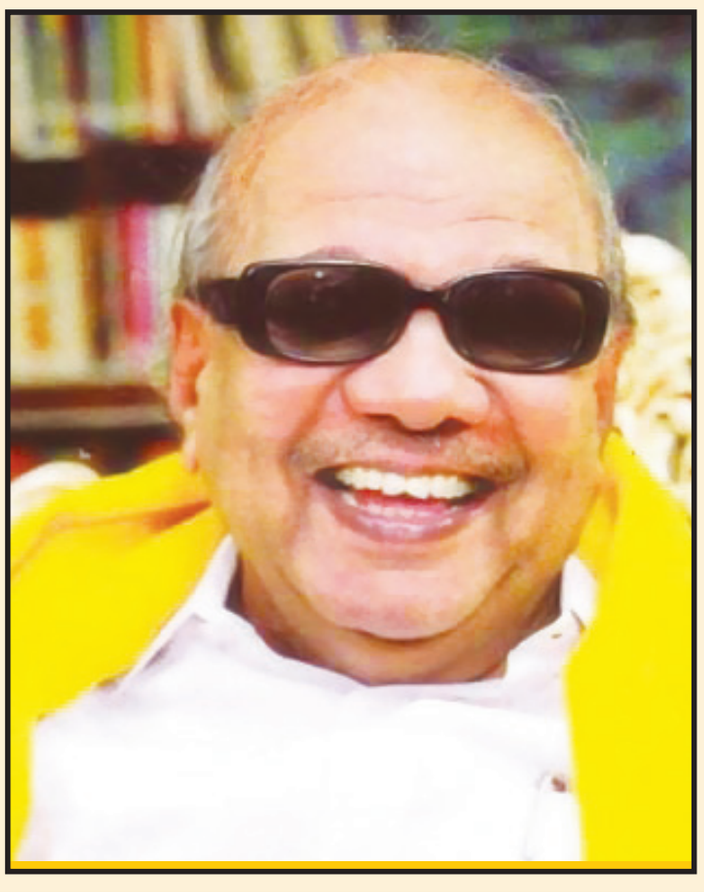

பெரியார், அண்ணா என கொள்கை போதிக்கும் குருமார்களின் மாற்றத்தை என்னால் ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது. இருவரும் ஒரே விதமான பகுத்தறிவு மற்றும் இனமான உணர்வு, பாடத்தைத்தான் போதித்தார்கள். ஆனால் அவற்றை நான் ஆசிரியனாக இருந்து கற்பிக்கும் வாய்ப்பு ஏற்படின் அப்போது கடைப்பிடிக்க வேண்டிய வழியை இருவரும் இருவிதமாகச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

நோய் போக்கிட ஒரே மருந்து - தேனில் குழைத்துத் தந்திடும் முறையை அண்ணாவும் -

எதிலும் குழைக்க வேண்டாம்; அப்படியே சூரணத்தை விழுங்கிடுக
என்று பெரியாரும் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.
இரண்டு முறைகளுமே குருகுலத்துடன் நெருங்கியிருந்து
கற்றுக் கொண்டது; மருந்து செய்வது ஒரே முறைதான் !

அதை அருந்தும் முறைகள்தான் இருவகை ! எனவே 'குருகுலம்' என்பது பழைய பாணி எனத் தோன்றினாலும்; நம்மை 'அறிவாயுத பாணி'களாக ஆக்கவல்ல சிறப்புப் பயிற்சி தரக் கூடியதாகும்; என் அனுபவத்தில் கண்ட உண்மை இது !

- கலைஞர்